

NEW ADULT

IVA SUŠICKÁ

TÝDEN V NEJISTOTĚ

FANTASY

COSMOPOLIS

TÝDEN V NEJISTOTĚ

IVA SUŠICKÁ

Všechny postavy a události v této knize jsou smyšlené.
Jakákoliv podobnost se skutečnými žijícími, či mrtvými
osobami je čistě náhodná... v některých případech...

Mým Gráciím

26. 8. 1551

UPROSTŘED LESA

Největší tma je prý vždy před úsvitem... Ani hovno! ušklíbl se podrážděně.

Les, kterým projížděl, se mu zdál stejně nekonečný jako déšť padající z nebe většinu noci. Oblečení ho pod zbrojí studilo, vlněný plášť tížil na ramenou, a jako kdyby situace nebyla už tak dost nepříjemná a depresivní, vodou nacucaná látka navíc zatvrzele odmítala spolupracovat.

Váží tunu, a ještě mi zrezne zbroj! vrčel vztekle.

Zablesklo se. Na zlomek vteřiny před sebou spatřil hvozd, jako v pravé poledne. Nízko skloněné větve se zmáčenými závoji lišejníků chňapaly hubenými prsty po nezvaném návštěvníkovi. Padlé kmeny, obrostlé trsy hub na tenkých nožkách se špičatými kloboučky, tvořily přírodní překážkovou dráhu a jejich trouchnivé pozůstatky trčící z rozbahněné země vysílaly mezi hnijícím listím do útoku hadí těla kořenů s mechovými šupinami. Ani ve dne to nemohlo být hezké místo, teď v bílém záblesku připomínalo zlý sen. Opět se setmělo.

Raz, dva, tři, čtyři..., počítal v duchu.

Zahřmělo. Vzdáleně a slabě.

Třeba to už bude za námi, zadoufal.

Kůň pod ním šel odevzdaně se sklopenýma ušima. Co chvíli mu podklouzla kopyta, blesků ani hromů si nevšímal. Musel toho mít stejně plné zuby jako jeho jezdec. A kdo by taky neměl?

Dlouhé putování, pak zběsilý úprk a na závěr několikahodinová studená sprcha? To morálce zrovna neprospívá.

Kdyby neproběhla zastávka v hostinci, mohli jsme už být pod střechou v další vesnici... Kdyby se nestrhla rvačka, mohli jsme tam zůstat déle a nechytit by nás liják uprostřed cesty... Kdyby mě ti pitomci poslechli... Znovu se zašklebil. Ale kdyby byly někde ryby...

Mraky se na obzoru roztrhaly a kapky padaly s nižší kadencí. Aspoň něco...

Pohládl koně po mokré šíji s drobnými bílými flíčky rozestýpými na tmavém podkladu. Na první pohled budilo neobvyklé zbarvení dojem, že hřebce stihla plíseň, ale málokteré zvíře se mohlo pyšnit tak zdravou a hustou srstí. Kůň v odpověď jen mírně zakýval hlavou a frkl.

Jasně! Jen dělej uraženého! Je to snad moje vina?! Já jim říkal, že nás mají nechat na pokoji! Ale komu není rady, tomu není pomoci... Zvlášť, když je do všeho zapojený metakiss!

A jako na zavolanou se kousek před nimi mezi stromy pohnulo cosi mohutného. Za kovového cinkání vystoupil stín na cestu a otočil velkou hlavu jejich směrem.

My o vlku...

V kohoutku měl odhadem metr, k tomu čtyři nohy a ocas. Kůň zafrkal a zastříhal ušima, ale víc nereagoval. Tuhle siluetu moc dobře znal. A možná až příliš dlouho. Zvíře se s hlubokým zamručením stáhlo tak, aby strakáč s jezdce mohli projet, a pak kráčelo po jejich boku.

„Kde jsi zatraceně byla, Routo?“ promluvil muž tiše.

Nezněl naštvaně, ale že by byl nadšený, se taky říct nedalo. Život s metakissem přinášel jen málo výhod, aby vyvážily všechny nevýhody. Zvedla hlavu a věnovala mu krátký lhotejný pohled, než pokračovala v chůzi.

Kočky... všechny jsou stejné... Zavrtěl hlavou, zavřel oči a zhluboka se nadechl, aby netrousil jedovatosti.

Routa za své chování vlastně nemohla, měla to v povaze. Někdy přemýšlel, jestli on toleruje ji, nebo ona jeho.

Nebo je to vzájem... Oj! ptal se sám sebe, když přišlo další nepřijemné zhoupnutí hrozící pádem, tentokrát spojené se zakopnutím o vyčnívající kořen. Aspoň zůstanu ještě chvíli vzhůru...

Routa po jeho boku se i přes kluzké bláto nesla elegantně a bez větších problémů. Její modrošedé šupiny se leskly a chras-tily, ocasem vlnila ze strany na stranu. Byla ve svém živlu a vypa-dala na rozdíl od svých společníků vcelku spokojeně. Hory, které obklopovaly tenhle kout země, by pro šupinaté lvy představovaly ideální prostředí, kdyby kvůli své lenosti nezůstali všichni hezky daleko na západě. Pověst je ale předcházela a místní obyvatelé moc dobře věděli, že se mají mít v přítomnosti metakisse neustále na pozoru. Tedy většina z nich to věděla.

Ten zbytek zůstal v hospodě U Mrtvých žáby..., povzdechl si.

Magická zvířata totiž nikdy nepřinášela nic dobrého. Magie obecně nikdy nepřinášela nic dobrého.

A to především proto, že ji nikdy neovládá nikdo dobrý...

Samozřejmě i ve vzniku metakissů figuroval šílený mág.

Jako v každém špatném nápadu...

Dotyčný se tehdy rozhodl, že by mohl vytvořit obrněné zvíře. Samo o sobě to nemuselo představovat větší problém, mágové často experimentovali, více, či méně úspěšně, s různými živočichy.

I s lidmi...

Jenže tenhle megalomanský šílenec usoudil, že začít pokus na myších nebo kočkách je pod jeho úroveň, zvláště když on sám je nejgeniálnějším člověkem pod sluncem od vynálezce kráje-ného chleba, a jeho výtvor proto ani nepotřebuje bezpečnostní pojistku pro případné komplikace.

A k takovému rozhodnutí stačí přidat už jen pár ingrediencí!

Zaprvé potřebujete dostatečné financování od dalšího mania-ka, který je zrovna ve válce se svým sousedem, protože magie v té či oné podobě prostě není levná sranda. Zadruhé musíte mít

kotec plný lvů, po kterých vás už nebaví uklízet, a k tomu ještě utrácet za jejich krmení.

A stejně byste pro ty vyžírky neměli lepší využití...

No a zatřetí by vám měl zrovna u dveří zazvonit zásilkonoš kurýrní služby s objednávkou trpasličích šupin, původně určených k výrobě nového typu zbrojí, protože kamenná kůže vyšla z módy už dávno.

A průšvih je na světě...

Řadou pokusů a experimentů vytvořil dotyčný cvok zvíře imunní proti zásahům obvyčejnými zbraněmi. Člověk vlastníci zbraň magickou měl potom vyšší šance, pokud přesně věděl, kam mířit, a dostal výbornou příležitost.

Což se mu vzhledem k rychlosti a obratnosti metakisse většinou nepoštěstilo...

„Ten hostinec byla tvoje vina,“ zabručel ze sedla.

Routina hlava se k němu otočila, stáhla uši dozadu a podrážděně zasyčela.

Jo, to je další problém...

Magie lvy totiž nejen obrnila, ale k tomu jim zvedla intelekt natolik, že dokázali rozumět lidské řeči. Tím pádem se s nimi dalo smysluplně dohodnout, pokud zrovna chtěli.

Ale proč by měl něco takového chtít tvor s převahou snad v každém směru?

Jejich tvůrce na tenhle malý, ale velice podstatný detail přišel až příliš pozdě. Metakissové odhalili, k čemu by měli sloužit, a dali mágovi možnost předložit dostatečně přesvědčivé argumenty ve prospěch své obhajoby. Neuspěl. A tak vynesli rozsudek s nejtvrdějším, i když do jisté míry spravedlivým, trestem. Roztrhali svého stvořitele i s jeho výzkumem a následně odešli do hor, kde se začali spokojeně množit a prosperovat jako nový vrchol potravního řetězce.

Kočky..., odfrkl si.

Z myšlenek nad jeho společníci ho vytrhlo až svítání a cvrlikání prvních ptáků. Děšť mezitím ustal, a tak usoudil, že je načase si trochu odpočinout, protože pokud by po nich někdo z vesnice šel, byli už dost daleko a noční liják smyl všechny stopy.

Zavedl koně mezi stromy, sundal mu uzdečku i sedlo s vaky a vsedě se opřel o kmen vedle značně otlučeného erbovního štítu beze znaku. Hledat suché místo nemělo smysl.

Snad nechytinu vlka...

Routa seděla opodál, olizovala si tlapu a její šupiny přitom přešly z šedomodré do mátově zelené barvy, což byl další vedlejší účinek magie, která ji stvořila. Metakissové tak dokázali komunikovat a dát najevo, co si právě myslí, přestože u nich nedošlo k rozvinutí řeči.

Naštěstí... Ty její nálady by se mluvením jen zhoršily... Takhle mám na cestách aspoň klid a syčení se dá úspěšně ignorovat...

Ostatní živočichové pak měli díky barevné signalizaci alespoň malou šanci, aby včas odkryli metakissovy plány a mohli se podle toho zařídit.

Což většinou stejně nestih...

Routa se náhle zvedla a za hlasitého chřestění ze sebe oklepala vodu. Kapky odlétaly v několikanásobných vlnách a velká část tak skončila na nic netušícím muži pod stromem.

„FERHUN!“ zařval na ni vztekle a rukama se kryl před další sprchou. „To myslíš vážně, ty kříženče luskouna?!“

Přišla až k němu, zlaté oči se svislými zornicemi zúžené, čumák jen centimetr od jeho tváře. Nechávalo ho to klidným.

Stejně mi nic neudě...

Šupiny nabraly sytý mechový odstín.

„Uh!“ vyrazil ze sebe, když se na něho svalilo dvě stě padesát kilo živé váhy. „Jsi normální?! Vždyť mě tím zadkem rozmačkáš!“

Smál se. Bezstarostně a šťastně. Promočený na kost, hladový a unavený, ale přesto spokojený. Routa se mu za hlasitého skřípání těla o hrudní plát a blaženě funěla.

„Jestli ty nejsi ženská,“ povzdechl si a podrbal ji za ušima, když se uvelebila předními tlapami a hlavou na jeho nohách. „Těm jsem taky nikdy nerozuměl.“

Až teď na něho dolehla únava v plném rozsahu. Naslouchal klidnému oddechování metakiss, šumění větru v korunách stromů a v myšlenkách se vrátil k událostem předešlého dne. Vždy to tak po podobných... nehodách... dělával a přemýšlel, jestli mohl celé situaci nějak zabránit.

Zatracené sebemrškačství...

25. 8. 1551

V JISTOTĚ

VÍTEJTE V JISTOTĚ, hlásala deska přibitá na kůlu u cesty.

Zvláštní jméno pro vesnici... Pokud se těch pár domečků a hospoda vůbec dají podobným slovem označit...

Přijeli několik hodin po východu slunce a kromě slepic, které u cesty hledaly žížaly, nebylo na ulici ani živáčka. Vesničani se pravděpodobně odebrali na pole nebo do lesa za svým zdrojem obživy, takže k hostinci *U Mrtvé žáby* dorazili bez povšimnutí. Jako každý podobný podnik u nepříliš frekventované cesty z hor nebyl ani tenhle nic extra už od pohledu. Uvázal strakatého koně venku u žlabu se stojatou vodou a plášť přehodil přes sedlo, aby vaky s vybavením nelákaly zloděje. O své věci se nebál, ale nechtěl pak platit podupanému lupiči za újmu na zdraví. Kápi si stáhl hluboko do tváře, i když nebylo pravděpodobné, že by ho tu někdo poznal.

Ale náhoda je blbec, jak jsme se už několikrát přesvědčili...

Než vešel, zastavil se pod napůl utrženým oprýskaným vývěsním štítem s vyobrazenou mrtvou žábou, které z břicha trčel meč s kdysi zlaceným jílcem.

„Routo,“ oslovil ji a počkal, dokud k němu nevzhledla. „Ten přechod nedopadl, jak jsem chtěl. Trval déle, cesta na jihu nebyla schůdná, a my si teď potřebujeme opravdu pořádně odpočinout a doplnit zásoby. NE zahučet do dalšího průšvihu. Takže ať se stane cokoliv, chovej se slušně, jasné?“

Zčernala a pohled zase sklopila. To vždy znamenalo konec diskuze. Odevzdaně si povzdechla a otevřel dveře. Špinavá okna tvořila přítmi i ve dne, světlo nahrazovaly čadící lojové svíčky. Na zemi ležela sláma a písek, které už dlouho nikdo neměnil, a vzduch čpěl spoustou pachů, jejichž identifikaci si radši odpustil. Hostů zde sedělo pomálu, obyvatelé Jistoty přicházeli zřejmě až se soumrakem.

Tak co tu máme? Přelétl pohledem osazenstvo.

Za barem seděl na židli brunátný holohlavý hostinský s majestátním mrožím knírem, znuděně pokuřoval špatně ubalený doutník a prasečíma očkami sledoval své jediné dva platící zákazníky. Pocestní, zabraní do tichého hovoru, popíjeli pivo z korbelů a prázdné talíře na stole naznačovaly, že by zde mohli servírovat požitelné jídlo. V rohu vedle dveří s hlavou položenou na desce stolu místní ožrala vyspával kocovinu, a nebýt občasného zachrápání, nejevil by jedinou známku života. A na vysoké stoličce u výčepního pultu kývala odhalenýma nohama žena ve vyzyvavých šatech.

Zřejmě místní lokálová běh... ehm... bavička...

Což o to, ošklivá nebyla a on strávil na cestě bez dámské společnosti už nějaký ten pátek, ale její oči zůstávaly i přes široký úsměv zvláště smutné.

Asi jako u každé podobné ztracené existence...

Jakmile metakiss překročila práh, hospodský se rozkašlal, prostitutka sebou trhla, div že nespadla, a i když cestovatelé předstírali, že si ničeho nevšimli, jejich rozhovor začal váznout. Jen štamgast dál nerušeně zařezával.

Vybral si stůl v rohu za barem, Routa mu šla v patách. Než se usadil, odepnul si meč v pochvě a položil ho na desku. Nejen, že se mu bez něj lépe sedělo, ale navíc mohl v případě nouze rychle tasit a vyhnout se zdlouhavému odsouvání židle nebo lovení zbraně pod stolem. A k tomu to vypadalo drsně a lidi to většinou odradilo od zbytečných provokací.

Většinou...

Hostinský mezitím popadl dech a přišel pro objednávku. Nebo se spíš přivalil. Byl zástupcem druhu, u kterého první vejde břicho, pak dlouho nic a teprve potom jeho hrdý majitel. Nervózně si otíral ruce do špinavé zástěry. Noví zákazníci se mu zjevně nezamlouvali, ale obchody nešly tak dobře, aby si mohl vybírat, koho bude obsluhovat, na což cizinec tak trochu spoléhal.

„Co to bude?“ zahučel s pohledem upřeným na Routu, která o něho ale nejevila zájem a uložila se pod stolem.

„Pivo, něco k jídlu, misku s vodou, velký kus syrového masa, zásoby na cestu a nocleh,“ poručil a hodil tloušťíkovi stříbrnou minci.

Chytil ji v letu. Takové reflexy od břichatce rozhodně nečekal, ale odhadl ho správně.

Pro peníze i trojitě salto vzad, co?

Hostinský stříbrňák několikrát obrátil v tlustých prstech, ale muž pochyboval, že by špekoun poznal Prachový groš, když za celý svůj život pravděpodobně nevytáhl paty z vesnice. A opravdu mu vyražené znaky a korunka nic neřekly, a tak zabořil do penízku zažloutlé zuby, aby si ověřil jeho pravost.

Tak... do mince sis kousnul, teď skousni metakisse pod stře-chou...

Pupkáč věnoval Routě ještě jeden znepokojený pohled, ale pak se beze slova odlouдал do kuchyně. Lesk stříbra přivábil pozornost ženy na baru. Protáhla se, sklouzla z barové stoličky a hou-pavým krokem přišla k cizinci. Asi chtěla působit nenuceně, ale nervozitu nezakryla.

Stříbro je stříbro, ale metakiss je metakiss..., uchechl se v duchu.

„Ahoj krasavče,“ pronesla.

Pobaveně se usmál. Ne proto, že by měl přece jen zájem, nebo se snad cítil oslovením polichocen. Jednoduše mu kvůli kápi

nemohla vidět do tváře. Dívka si jeho úsměv ale špatně vyložila, a bez vyzvání se usadila na kraj stolu. Pravou nohu v rozparku sahajícím neslušně vysoko si přehodila přes levou a naklonila se dopředu, aby měl potenciální zákazník perfektní výhled na její bujné poprsí.

Dobrý den, kozy ven!

„Dobrý den, slečno,“ opětoval pozdrav.

„Ááá, tady má někdo slušný vychování!“ zavrkala jako hrdlička se zánětem hrtanu.

„Rád bych si to o sobě myslel,“ přikývl.

„Sem Renča,“ nabídla mu levou ruku hřbetem vzhůru.

„Těší mě,“ potřásl s nabízenou dlaní místo očekávaného polibku.

„A ty?“ nenechala se profesionálka vyvést z míry.

„To asi není důležité,“ vyhnul se odpovědi.

„Vodkud jedeš?“

„Zdaleka.“

„Kam jedeš?“

„Daleko.“

„Takže cestovatel?“ a divoce zamrkala.

Spadlo ti něco do oka?

„Dalo by se to tak říct,“ pokýval hlavou.

„Si unavenej?“ dorážela Renča.

„Strašlivě,“ zadoufal, že tím přiznáním rozhovor skončí.

Marně.

„Pokoje sou tady velký a pohodlný...“ Mávla rukou ke dveřím ve vyšším patře, kam vedlo prošlapané schodiště.

Vypadalo to na přestavěnou půdu a podle rozlohy patra a počtu dveří mohly mít komůrky maximálně velikost jednoho slamníku.

„Věřím,“ přikývl.

„A postele měkký a čistý...“

Pokud jsou stejně čisté jako zbytek zařízení, budu rád, když nechytím štěnice a blechy...

„Sou ale studený,“ pokračovala Renča s významně smutným pohledem.

Prodejní nabídka bez poptávky. Člověk ale musel ocenit její vytrvalost a odhodlání.

Nebo spíš zoufalost?

„To mi nevadí, v horách jsem si na chlad zvykl,“ pokrčil omluvně rameny.

Nechtěl na ni být zlý, ale už mu lezla na nervy.

„Mohla by sem tě zahřát,“ vrátil se jí laškovný úsměv.

Zblízka si všiml, že má Renča kolem očí hluboké vrásky, hnědé vlasy prošedivělé a zplihlé, zuby nezdravě zažloutlé. Obnošené šaty se skvrnami v podpaží místy potřhané, sotva se do nich vešla. Páchla potem, laciným parfémem a...

„Možná později,“ zkusil ji znovu slušně odbýt. „Nejdřív se musím najíst.“

„Budu čekat,“ zamrkala řasami a odešla k baru.

To se načekáš, od tebe bych toho chytil víc než od zblešeného lůžka v polním lazaretu...

Routa si pod stolem podrážděně odfrkla. Nevěnoval jí pozornost, měla tendence žárlit, obzvlášť když se jí ženy projevující o něho zájem nezamlouvaly. Na stole přistál korbel piva, kus hovězí pečeně s osmažitými bramborami a před Routou miska s vodou a syrové maso. Oba se dali do překvapivě dobrého jídla.

„Ještě něco?“ houknul hospodský od pultu, jakmile cizinec odložil příbor.

„Pivo,“ otřel si spokojeně ústa do rukávu. „A velká poklona kuchaři.“

„To moje žena,“ nadmul se hostinský pýchou.

„Jste šťastný muž,“ usmál se a odříhl si.

Hospodský pokýval souhlasně hlavou a začal točit další žejdlík. A v tom se dveře do lokálu s prasknutím rozletěly a dovnitř nakráčela skupinka čtyř mužů. Na zádech připásané meče, vlasy sestřižené na ježka a koženou zbroj pobitou kovovými cvočky.

Očividně pobudové, co rádi šikanují slabší, zákony jsou pro ně jen cár papíru a práci neviděli ani z rychlého koně.

„Zdar, Slavoji!“ zahulákal na celý lokál nejmenší a nejtlustší z nich.

„Brý tro, pane Lišaj,“ pozdravil nervózně hostinský a roztočil další čtyři piva. „Jako vobvykle, pánové?“

„Že váháš! A kořalku!“

Snídaně šampionů...

Slavoj popadl lahev z horní police a nesl vše ke stolu, kde se nově příchozí usadili. Jeho chování k ostatním hostům bylo diametrálně odlišné od přístupu k těmhle čtyřem. Routa zrůžověla.

„Já vím, maličká,“ sáhl pod stůl a pohladil ji po hlavě. „Já to cítím taky...“

Smrdí průserem...

Ostražitě muže s meči na zádech pozorovali.

Takhle se musí cítit ostatní, kdykoliv někam přijdeme...

„Vam povídám, že jestli ta bába nezaplatí, tak jí ten barák zapálíme!“ udeřil Lišaj pěstí do stolu.

„Šéfe, a je to dobrej nápad? Je to bylinkářka. To sou čarodějnice, který dokážou člověka uhranout,“ ošíval se muž po jeho pravici.

„Co si to za bačkoru, Zavíječi?!“ rozkřikl se vůdce skupiny. „Ty by ses bál takový starý rašple?! Sme přece Noční můry!“

A já, tady se někomu dostala do ruky kniha o hmyzu... Takže jeden z těch nohsledů bude umět číst, protože Lišaj na to rozhodně nevypadá...

„Jí ne, ale kdo ví, co všechno umí! Mohla by na nás přivolat náký neštěstí!“

„Jediný neštěstí přivolá vona sama na sebe, jestli zejtra nedo-
valí prachy!“ utnul ho šéf.

Renča se opět svezla ze svého bidýlka a svůdnou chůzí postřelené laně dokráčela k jejich stolu.

„Ahoj fešáci,“ vypnula hrud a pohodila vlasy.
„No jo, zmíníš prachy a vobjeví se kurva,“ uchechtl se zle Lišaj.
„Ale pane Lišaj, to snad není nutný, ne?“ řekla a posadila se na kraj stolu stejně jako předtím.

Evidentně léty prověřený trik...

„Slez, ty krávo, máme poradu!“ obořil se na Renču a dost neurvale do dívky strčil.

Udržela rovnováhu, couvla od stolu a zatvářila se ublíženě.

„Sandály svatýho...“, protočil vůdce oči v sloup. „Hlavně tady nezačni bulet!“

„Hej! Pocem a sedni mi na klín!“ zařval ten, co seděl proti Lišajovi, a chytil ji za ruku.

„Ne! Pusť!“ zavřískla.

Nikdo v místnosti se ani nehnul, všichni sledovali, jak se situace vyvine. Jen Routa chytala sytější odstíny růžové. Ať už žárila, jak chtěla, nelíbilo se jí, když někdo ubližoval slabším.

„Nech to být, Routo, nech to být...“, uklidňoval ji tiše.

„Mrdáš jenom šéfa a já ti jako nejsem dost dobrej, nebo co?“ zařval muž Renče zblízka do tváře a mezi prsty se mu objevil měďák.

Dívka zkrotla.

„Ste, pane Vobaleč, ste,“ zašeptala.

Několikrát s mincí na poslední chvíli uhnul, než nechal děvče, aby si penízek vzala, pak seděla tiše a jednou rukou objímala svého nového chleboďárce.

„No jo, kurvy,“ odfrkl si Lišaj pohrdavě. „Zacinkáš prachama a jim se votevřou ty jejich chlupatý peněženky.“

Hostinský mezitím donesl korbel cizinci v rohu.

„Díky,“ zašeptal a kývl hlavou ke skupince. „Co jsou zač?“

Slavoj střelil vystrašeným pohledem k Nočním můrám a zase zpátky na muže v kápi, semkl rty a rychle zakroutil hlavou, až mu od doutníku odletěl kus popela. Pak se schoval za barem, že nad něj vykukovala jen lesklá pleš.

„To není dobré,“ pronesl muž k Routě. „Měli bychom radši zmizet.“

Sebral meč ze stolu a vyrazil ke dveřím.

Gog vem peníze, hlavně rychle pryč, než se něco stane...

Sáhl po klice.

„Musím s pískem,“ zvedl se v ten moment jeden z lotrů.

Routa se zastavila, a místo aby se kolem cizince rychle promýkla ven, pohlédla přímo na pobudu, uši stáhla dozadu, zasyčela a celá zčervenala.

„Přesýpačky zlý chvíle!“ vyjekl ničema, ucuknul zpátky na lavici a rozlil, co ještě nestihli vypít.

Moc toho nebylo.

„Co děláš, ty idiote?!“ zařval Lišaj, než taky zůstal zírat na šupinaté stvoření.

Zavládlo ticho.

„To je metakiss...,“ vydechl hlavní lotr překvapeně.

Ferhun! Ferhun, ferhun, ferhun! Tak blízko jsme byli! Tak strašně blízko!

„Pánové!“ otočil se k nim s hraným úsměvem. „Velice se omlouvám za vyrušení. Dejte si další rundu na mě! Slavoji, prosím, připsat na můj účet!“

„Kdo seš a kam deš?!“ oklepal se Lišaj z prvotního šoku.

„To není důležité. Ani jedno, ani druhé,“ usmíval se dál muž v kápi.

„Seš mág nebo nákej jinej pošuk, že sebou taháš tuhle hroznou vobludu?“

„Opět ani jedno, ani druhé, ve skutečnosti jsem...,“ s rukou na klice udělal menší dramatickou pauzu, „... na odchodu.“

„Hej! Stuj!“ dostával se vůdce Nočních můr do varu a vykročil k cizinci. „Co seš zač?“

Routě se šupiny zbarvily do šarlatova. To nebyla dobrá zpráva. *Musím situaci co nejdřív uklidnit...*

Znovu se otočil a napřáhl k Lišajovi ruku.

„Říkejte mi... Netřesk.“

„Co to je za blbý ménó?!“ nechal hlavní lotr viset nabídku míru ve vzduchu.

„To je kytka!“ ozval se snaživě Zavíječ a tím potvrdil podezření na jediného čtenáře ve skupince.

„Chlap, kterej se menuje po kytce?“ rozchechtal se jejich čtvrtý společník.

„Je to tak, moje máma ráda zahradničila,“ přisvědčil Netřesk. Koneckonců to byla pravda.

„Chápu správně, že mám tu čest s pověstnými Soumračnými motýly?“ rýpl si do bandy lotrů.

Tenhle vtípek jsem si mohl odpustit...

„Sme vostrý Noční můry, žádný motýli!“ zavrčel Lišaj.

No jo, vostrý jak dělová koule...

„A votázky tady klademe my!“ ozval se znovu jejich čtvrtý společník.

„No ty rozhodně ne, Přástevníku!“ prsknul šéf na svého kumpána. „Kde si vzal tuhle kreaturu?!“

„Jednou se ke mně prostě přidala a já se jí od té doby ne a ne zbavit,“ zlehčoval Netřesk situaci dalším vtípem.

Moc to nepomohlo.

„Jo?! Tak my ti vod ní pomůžem! Žádná magická příšera se nam nebude producírovat po rajónu! A ten vobří plesnivej kůň venku bude taky tvuj, že jo?!“

„Pane... Lišaji, je to tak?“ ujistil se Netřesk o přezdínce, ale úsměv byl pryč. „Došlo k nedorozumění, my jen projíždíme, nehodláme se tu zdržovat.“

Na Agara mi sáhl jen jeden člověk, a pak už nikdy nesáhl na nic dalšího...

A v tu chvíli se ozvala Renča, která celou dobu seděla na Oba-lečově klíně.

„Má u sebe stříbro! Určitě spoustu! Slavojovi dal celou minci!“
A je to v prdeli..., zasténal Netřesk. Definitivně...

„Ha!“ rozzářil se Lišaj. „Co mi vleze do revíru, to je moje! Za průchod se platí daň!“

Šarlatové šupiny přešly do karmínové a zježily se.

„Nemám u sebe víc, než jen pár posledních mincí! Ve skutečnosti hledám práci, a kdybyste o něčem věděli, budu rád,“ nasadil Netřesk znovu křečovitý úsměv.

„Nemáme tady nic pro hladový přivandrovalce!“ ušklíbl se vůdce Nočních můr povýšeně. „Jestli nemáš čím zaplatit, necháš nam tady tu tvoji micinu a koně! Z těch šupin bude fajnová zbroj a mě už nebaví po tomhle zapadákově chodit pěšky!“

„Pane Lišaji, metakiss je neskutečně rychlé stvoření, které není jednoduché zneškodnit ani v deseti lidech,“ zkusil to naposledy přes zdravý rozum. „Vy máte, z nějakého mně nepochopitelného důvodu, meče na zádech. Což možná vypadá frajersky, ale než vůbec zvednete ruku a tasíte, má Routa rychlostní převahu a rozhodně svoji kůži nedá lacino. Věřte mi, znám ji už řadu let. Pojdme se rozumně...“

„To jako, že sme blbí?!“ chytil ho za slovo Přástevník.

Netřesk v duchu protočil oči v sloup.

Nejen, že jste úplně blbí, ale evidentně i bez pudu sebezáchovy...

„Ne! Tak jsem to samozřejmě nemyslel!“ řekl místo toho nahlas. „Chci jen zabránit zbytečnému krveproli...“

„Tak naval, co máš!“ skočil mu do řeči Obaleč.

„Nemám nic, co bych vám mohl dát! Nechte nás, prosím, odejít!“ dal jim Netřesk poslední šanci, ale pravou rukou nenápadně sáhl za záda.

S mečem na tuhle vzdálenost moc parády neudělám...

„Ty si táhni, kam chceš, ale ty šupiny sou moje!“ prsknul Lišaj a zvedl ruku k jílcí.

A pak se stalo několik věcí naráz. Vzduchem proletěla karmínová šmouha a srazila ho k zemi. Zavíječ a Přástevník vyskočili od stolu. Renča se rozkřičela a Obaleč zasípal, jak se mu pověsila na krk. Netřesk pravačkou, dosud skrytou za zády, vytrhl dýku

z pouzdra na opasku a vrazil ji do hrdla nejbližšímu. Přástevník se s bublavým chrčením sesunul zpátky na lavici. Routa se s krvavou tlamou vrhla přes stůl. Zavíječ s napůl obnaženým mečem vykřikl. Obaleč shodil Renču na zem a vstal.

Zůstal sám. Pohledem těkal mezi svými společníky. Lišaj s hlavou téměř oddělenou od těla, Přástevník s dýkou v krku, Zavíječ...

„Klid!“ roztáhl Netřesk prázdné ruce ve smířlivém gestu. „Nemusíme bojovat! Tohle byla jedna velká posraná nehoda. Pojďme to uro...“

Nedořekl. Obaleč tasil a s řevem se vyřítíl proti cizinci. Útok v poslední chvíli, útočník proběhl kolem, setrvačnost a písek na zemi mu nepřály. Do zavřených dveří se nejprve zabodl meč, pak přišla dutá rána.

BUCH!

Další důkaz, že tam měl prázdko..., zavrtěl Netřesk hlavou a přešel k vřeštící Renče. „Slečno?“

Podal jí ruku, ale dívka se dál hystericky svíjela, vřískala a vůbec ho nevnímala.

Vzhlédl. Slavoj stál za pultem, doutník v úžasem pootevřených ústech proměněný v dlouhý válec popela, přes okraj korbely přetékal pivo z pípy a črčelo na podlahu. Z kuchyně vykukovala mile vypadající buclatá žena s hrůzou v očích. Dva hosté nevěřičně a naprosto neskrývaně zírali na spoušť, kterou Netřesk s Routou během tak krátké chvíle napáchali. Hodně pozitivní člověk by asi prohlásil, že si budou mít alespoň dva roky o čem vyprávět.

Ale já se za pozitivního člověka nikdy nepovažoval...

„Moc se všem omlouvám,“ řekl a hodil hostinskému půlku stříbrňáku. „Za úklid.“

Mince vrátila Slavoj do reality. Co mu dal předtím, by podobný nepořádek pokrylo třikrát, ale naneštěstí měl Netřesk potřebu to vlastnímu *Mrtvý záby* ještě nějak vynahradit, protože psychická újma na zdraví se jen špatně naceňovala.

Naneštěstí hlavně pro můj měsíc, ve kterém už nezbylo skoro nic...

„Měl byste jet,“ zabručel kníráč do Renčina kvílení.

„Samozřejmě, ještě jednou se omlouvá...“

„Tak sem to nemyslel,“ uklidňoval ho Slavoj. „Vobaleč, pokud to s ním teda nehodláte rovnou skončit...“

Významně pohlédl na Netřeska, který ale nezareagoval.

„Je prostoduchej idiot,“ dokončil hospodský trochu zklamaně myšlenku. „Bude se chtít pomstít.“

Netřesk pokýval hlavou, vzal si od Přástevníka zpátky dýku, překročil Obaleče v bezvědomí a otevřel dveře.

„Ale díky!“ zavolal ještě hospodský.

„Za málo, Slavoji, za málo.“

Ožrala v rohu pořád spal.